

[Ebba Strange]

on. Det er vel på den baggrund ikke uhørt at tage reglerne op til revision.

En sag, der har verseret længe i Gern kommune, Århus amt, handler f.eks. om, at de tilbud, kommunen giver et forældrepar om befordring, ikke er tilfredsstillende for forældrene, bl.a. fordi barnet kommer til at bruge urimelig lang tid på sin skoletransport. Først skal barnet – en syvårig dreng – vente ca. en halv time, og derefter bliver han sat af over 2 km fra sit hjem; han får således en hjemtransporttid på 1½ time.

Efter spørgerens mening er det ikke rimeligt at udsætte et så ungt barn for så lang en transport. Men trods henstillinger fra amtet har kommunen ikke fundet en bedre løsning.

På den baggrund bedes ministeren tage stilling til, om ikke der i kommunens vurderinger foruden afstand og sikkerhed også burde indgå en faktor, der hedder tidsforbrug. At blive transporteret i bus og derefter selv at skulle gå over 2 km er oven i en gennemført skoledag en stor belastning for et syvårigt barn og betyder et uhørt indgreb i barnets fritid.

En tilføjelse i det nævnte cirkulære om, at kommunen foruden afstand og sikkerhed skal tage hensyn til barnets tidsforbrug, ville måske kunne medvirke til bedre løsninger for børnene.

Svar (1/4 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Efter ministeriets opfattelse vil det af såvel økonomiske som administrative grunde være nødvendigt at tolerere et vist tidsforbrug til transport til og fra skole.

Det må imidlertid bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, om barnets samlede transporttid er rimelig eller ej. I denne vurdering må der bl.a. tages hensyn til elevernes alder og skolevejens længde.

Vurderingen udøves i første omgang af de kommunale skolemyndigheder, men amtsrådet vil i forbindelse med en eventuel klagesag, også kunne inddrage transporttiden som et element med henblik på en samlet vurdering af, om kommunen har opfyldt sin befordringsforpligtelse i henhold til folkeskolelovens § 25, stk. 1.

Jeg finder således ikke grundlag for at ændre bekendtgørelsen om befordring af elever i folkeskolen.

Spm. nr. S 850

Til *socialministeren* (18/3 86) af:

Erik B. Smith (S):

»Hvornår agter ministeren at ændre kontanthjælpscirkulærets punkt 7 om § 38 i bistandsloven?«

Begrundelse

Ved lov nr. 205 af 22. maj 1985 om ændring af lov om social bistand vedrørende hjælp til studerendes ægtefæller besluttede folketinget at ophæve adgangen til at kræve, at en ægtefælle opgiver en eventuel uddannelse for at stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet for på denne måde at udnytte sine arbejdsmuligheder.

I det gældende kontanthjælpscirkulæres punkt 7 hedder det: »Det forhold, at både ansøgeren og ægtefællen skal udnytte sine arbejdsmuligheder, indebærer som udgangspunkt, at ægtefællen må opgive en eventuel uddannelse for at stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet.«

Cirkulærets tekst er således i direkte modstrid med det af folketinget vedtagne og burde derfor omgående have været ændret af socialministeren ved lovens gennemførelse.

Ankestyrelsen har nu i en afgørelse af 15. november 1985 – offentliggjort under Sociale Meddelelser – vedrørende en gift kvinde, der havde modtaget hjælp efter bistandslovens § 42 siden 1979, og hvor ægtefællen i september 1980 påbegyndte en uddannelse, bestemt, at gensidig forsørgelsespligt mellem ægtefællerne og udnyttelse af arbejdsmuligheder som forudsætning for at yde hjælp betød, at der ikke kunne udmåles hjælp efter bistandslovens § 42.

Afgørelsen henviser til bistandslovens § 38 uden på noget tidspunkt at forholde sig til lovændringen af 22. maj 1985.

Svar (24/3 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Ved lov nr. 205 af 22. maj 1985 blev der indsat en bestemmelse i bistandslovens § 38 med henblik på at præcisere, at en ægtefælle til en kontanthjælpsansøger ikke skal opgive en uddannelse og stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet, for at den anden ægtefælle kan modtage kontanthjælp.